

Селима подарила му бѣше мало по мало сердечное свое пріятелство, и скрыта та си любовь, юще показана, чи умира заради него отъ рачителство то си. Достигна кумаи да ся надѣва онъ за да му даде десница та си, и да быде Селимень супругъ. . . . Аликмъ пиянъ, за да река въ кратцѣ и на кжсо, отъ радость та си, чи выше придобылъ искамо то благополучіе, кое то отъ давна тѣрсише, кога то зависть та дворянниковъ, кои то мучно терпѣха да бывать робове на одного страннаго чловѣка, можели да исплетать противъ него таквая клетва, и да я представать предъ царицыны те очи и да представи истинна та явна, що царица та той часъ издала повелѣніе да го обезглаватъ. Обаче какъ ся принудилъ да ся избави и отарве чрезъ сила та онаго перстена.

Отъ тамо като ся махна печальный и сердить, много ся лютише: занцо то добри те му надежды станаха за една минута невидими, и зашто то сачко то онога благополучіе бесуетно станало, кое то балиуваше самъ за себе, чи го е намѣрилъ, обиколилъ бѣше разни други мѣста по Асія безъ да знае гдѣ да остане, всегда непокоеснъ; смутень, неутѣшимъ, и злодоволенъ самаго отъ себе си, опредѣлвлъ бѣше най сетнѣ да отиде намъ то Кива. Тука като ся расхождаше отъ мѣсто на тѣсто обладанъ отъ скорбны те си размышления, ся святаше и шуркаше единъ день по между пусты поляны, послушалъ е отъ една страна увеселителенъ гласъ, и многосладкопѣванѣ. по-